

забравя и българската младеж, на която той възлага голѣми надежди. „Въ всичкитѣ европейски университети нашитѣ младежи учатъ по-новитѣ идеи на нашия вѣкъ и, като се върнатъ, ще ги предадатъ въ нашето отечество между народа ни. Тѣ ще освѣтлятъ другитѣ, които се намиратъ въ тъмнина, и ще внушатъ охота къмъ изкуствата, индустрията, агрономията, скотовѣдството, земедѣлието и търговията на нашето отечество. Така нашиятъ народъ ще се изведе отъ невежеството, отъ суевѣрието, отъ унижението и отъ бедността. За доказателство ни служи черковниятъ въпросъ. Безъ малцината учени, какво ли можеше да направи цѣлото поколѣние отъ миналитѣ вѣкове? Нищо. Черковното оржие на фанариотитѣ, афоресването, проклятията, интригитѣ, преследванията, се показаха слаби предъ логиката на нашитѣ учени люде“.

3. СЕЛИМИНСКИ ВЪ ХАРАКТЕРИСТИКАТА НА П. КИСИМОВА. — Отъ това време, 1863—1864 г., ние имаме и едничкия духовенъ портретъ на Селимински, нарисуванъ отъ интеллигентния и наблюдателенъ публицистъ П. Кисимовъ. Попадналъ (следъ търговската си и революционна дейность въ родния си градъ Търново) между българскитѣ колонисти въ Болградъ, Кисимовъ дружи съ образованитѣ си сънародници тукъ, взима участие въ тѣхнитѣ просвѣтни и обществени грижи и, макаръ да върти търговия (съ копринарство, жито и пр.), обича да борави и съ перото, като сътрудничи на българскитѣ вестници. Той пише дописки, държи речи и изпраща писма, особено по черковния въпросъ, който тогава се намира въ разгара си. Въ своитѣ твърде занимателни и необикновено ценни спомени „Исторически работи“ той ни предава и нѣкои епизоди отъ живота си като бѣжанецъ въ Бесарабия. И тъкмо при този случай, той ни загатва съ нѣколко чертици нѣщо отъ нравственото азъ на Селимински. Взимайки веднажъ поводъ отъ празнуването на деня на Кирила и Методия въ Болградъ, презъ 1864 година, Кисимовъ ни съобщава, че на народото хоро, при всеобщия ентузиазъмъ, се хванали и нѣколко бѣловласи старци, тѣй доволни, че доживѣли този новъ и хубавъ празникъ. И въ дописка отъ Болградъ, 12 май 1864 г., до Българска пчела въ Браила, се говори за това събитие: „Българското хоро, българскитѣ пѣсни не останаха спокойни въ този день отъ ве-